

Szemére hajtja kezét...

Hamvas hajával
nem akart a gép,
a fény elé állni,
lelkét már kendőben
békíti az a kép,
amit majd egyszer
az unokák közül egyik
lekváros szájjal
szeretettől befeketít.

Még nem várja a halált
mint a mesélő néni,
néha egy mozdulata
jelzi, hogy készülődik
palahova — nyugalomra —
s a hatvanból negyvenet
békésen pihentetne,
hogy könnyebb legyen
a szíve terhe...

Mikor egyedül van
vagy csak én látom,
szemére hajtja kezét
és álmodik; engemet
halk szavakkal elsőnek
visszacsókol a világra
s visongó véznaságom
ilyenkor újra megbocsátja,
hogy eljusson másik két
régis bölcsőig,
ringásuk bennem
is két öcsémet őrzik,
akikkel engem is féltett,
hogy ne jussak el
a füstölgő puskacsőig.

S hiába minden félelem
fájó gondolattal
megformál mindent bennünk
a kimért nagy értelem
s én most megértem
anyám nem találkozhatott
önmagával a gépben,
— a fényképnek nincsen
fájdalomfoltos szíve —
s nekem nincs több erőm
mint e rezdülő hangnak,
hogy megformáljam az anyák
között örökké élő alaknak
s nem másnak, nem a világnak,
csak visszahulló magamnak.

